

Deia un anònim "La biblioteca es el lloc on el morts obren els ulls als vius"

Dij, 9/02/2012 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Una de les opinions més preuades -per a mi- dins de l'Església catòlica es la de Mr. Gianfranco Ravasi, avui president del Consell Pontifici de la Cultura. En un dels seus articles periodístics deia que la frase anònima que encapsa-la aquesta entrada d'avui es al frontispici de la Biblioteca Pública de la Ciutat de Múrcia. Al menys, així li va dir el bibliotecari del Monestir de l'Escorial a Madrid.

Sàvia reflexió que he recordat aquests dies quan tots els diaris del món escriuen que recordem el 200 aniversari del naixement de Charles Dickens, un dels novel·listes més grans de l'història de la Literatura. A les taules, a les lleixes de les llibreries són plenes d'edicions commemoratives d'aquest aniversari rodó, encara que l'escriptor no forma part dels autors predilectes dels més joves. Amb ells podem parlar de Harry Potter de J.F. Rowling, una autora tant popular avui com ho devia ser llavors Dickens.

Soc dels idiotes, com va dir Oscar Wilde, , que he plorat en alguns passatges de Dickens, i no ho justificaré afegint que soc de llàgrima fàcil. Per mi, Dickens es un dels grans. "Grans Esperances", "La petita Dorritt", "Oliver Twist", "El casallot" són algunes de les novel·les que he gaudit i m'han fet pensar. I aquí hi ha la gran diferència entre Dickens i Rowlings,, per exemple: mentre aquesta última cerca l'entreteniment pur -i ho aconsegueix- Dickens ens vol impressionar.

Leopold Senghor, el gran poeta i polític camerunès, deia que la diferència entre l'africà i l'uropeu no es troba en el color de la pell, sinó en les emocions. Ells, la seva cultura, es la de les sensacions i front aquestes s'aixeca les impressions. En canvi a nosaltres ens tornen boixos les paraules i davant d'aquestes responem amb la raó, amb els arguments. Dickens ens desperta més les emocions que els arguments i ho fa amb aquesta manera d'escriure que ens deixa amb el cor a la boca a l'hora que intentem saber cada vegada més.

Jorge Luis Borges en la seva Introducció a la Literatura anglesa deia de Dickens que "era un geni". Però un geni amb dos grans descobriments o encerts com ho vulguem apreciar: es el gran "inventor" de la infància i del Nadal. Fins al ss XIX -diuen els experts- no hi havia nens com a protagonistes de les novel·les. El seu introductor fou Dickens i a més uns nens de característiques universals. Però Dickens a més a més no volia escriure alta literatura, adreçada als més lletraferits. Escrivia per a tothom sobre "la gent", les persones més comunes. Ens descobreix també uns paisatges que ens han quedat a la memòria: si haguéssim de pintar la societat victoriana, l'arribada de l'indústria a les grans ciutats, aniríem a obrir o recordar un llibre del autor.

Però Dickens també es "l'inventor" del Nadal. El 1843 va escriure el seu Conte de Nadal i converteix la festa en una celebració per a tothom, creients o no, i que gira sobre l'esperit de compassió, bona voluntat i amicitat que es al que aspira ser la gran festa comercial del Nadal dels nostres dies. Concloure que Dickens fou un escriptor fonamentalment cristià no es molt arriscat si llegim les seves obres. Però també es un autor contemporani perquè al explicar-nos les condicions de vida

d'aquells nens treballadors, de la seva explotació, de la misèria i les diferències que generava el nou sistema econòmic entrava en el món d'avui. Si els manifestants de l'11-M triessin un llibre o un autor de capçalera aquest podria ser, sens dubte, Charles Dickens

.

200 anys de Dickens. És el moment d'anar a la biblioteca per llegir o rellegir qualsevol de les seves obres.